De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Acht

De Berg

Jeff Pippenger
2026-04-05

De Berg der Verheerlijking vond voor Petrus plaats tussen Panium en het kruis, en op een andere lijn bevindt Petrus zich tussen Christus' doop aan het begin van Zijn bediening en vlak na de triomfantelijke intocht aan het einde van Zijn bediening. Die drie merktekenen—de doop, de berg en de afsluiting van de triomfantelijke intocht—worden gekenmerkt door de drie gelegenheden waarop de hemelse Vader sprak. De derde keer, in Johannes 12, was toen de Grieken Jezus zochten. De doop is 9/11; de berg bevindt zich in de geschiedenis van Panium tot aan de zondagwet van vers zestien. Voor Petrus was het Panium, vervolgens de berg tot aan de afsluiting van de triomfantelijke intocht, die plaatsvond vlak voordat Christus voor de tweede maal verheerlijkt zou worden.

> Nu is Mijn ziel ontroerd; en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit dit uur; maar hiertoe ben Ik in dit uur gekomen. Vader, verheerlijk Uw naam. Toen kwam er een stem uit de hemel, die zei: Ik heb hem verheerlijkt, en Ik zal hem opnieuw verheerlijken. De menigte dan, die daar stond en het hoorde, zei dat het een donderslag was; anderen zeiden: Een engel heeft tot Hem gesproken. Jezus antwoordde en zei: Deze stem is niet om Mijnentwil gekomen, maar om uwentwil. Nu is het oordeel van deze wereld; nu zal de overste van deze wereld buitengeworpen worden. En Ik, als Ik van de aarde verhoogd ben, zal allen tot Mij trekken. Dit zei Hij om te kennen te geven welke dood Hij zou sterven. Johannes 12:27–33.

De lijn die wordt omlijst door Leviticus drieëntwintig en het pinksterseizoen heeft een beginwegmerk van drie stappen, gevolgd door vijf dagen, en een eindwegmerk met identieke kenmerken. Tussen die wegmerken vertegenwoordigen dertig dagen de periode van de priesters, die eindigt bij het feest der bazuinen. Het feest der bazuinen, de hemelvaart van Christus na veertig dagen waarin Hij na Zijn opstanding Zijn discipelen van aangezicht tot aangezicht onderwees, en de Grote Verzoendag vertegenwoordigen de drie stappen van het einde van de lijn in Leviticus drieëntwintig. Op die drie stappen volgen vijf dagen tot zowel Pinksteren als het Loofhuttenfeest. De derde keer dat de hemelse Vader sprak, was vlak voordat de Grieken, die degenen vertegenwoordigen die bij de zondagwet uit Babylon worden uitgeroepen, een onderhoud met Jezus zochten. Vlak vóór de zondagwet duidt Jezus op het omhoogheffen van het vaandel aan het kruis. De aarde werd verlicht met Zijn heerlijkheid op 9/11 en wordt opnieuw verlicht bij de zondagwet.

Caesarea Filippi, dat Panium is, is het derde uur, en Caesarea Maritima is het negende uur van het kruis, wanneer de roep om uit Babylon uit te gaan wordt doen klinken. Vóór het kruis, terwijl men zich in de profetische geschiedenis van Panium bevindt, is Petrus op de berg, maar nog steeds vóór het einde van de triomfantelijke intocht. Panium loopt door tot aan het kruis van vers zestien.

Petrus in Panium bevindt zich vlak vóór de geschiedenis in drie stappen van Leviticus drieëntwintig: het feest der bazuinen, de hemelvaart en de verzoening. Petrus bevindt zich in de dertig dagen van de bijzondere onderwijzing van de priester.

Simon wordt Petrus te Panium, en heeft één stap op de berg vóór de triomfantelijke intocht. De triomfantelijke intocht illustreert de gelijkenis van de tien maagden. Slechts vijf gaan de bruiloft binnen, en de vijf dagen tussen het drievoudige wegmerk en Pinksteren vormen het begin van de triomfantelijke intocht. Zij begint bij het bazuinenfeest, maar dat wegmerk bestaat uit een combinatie van drie wegmerken. Als één enkel wegmerk identificeren zij de aanval op Nashville met het bazuinenfeest. De boodschap van de Middernachtsroep zal zojuist bevestigd zijn, en de stoet van de vijf wijze maagden begint het proces dat leidt tot de dood, de begrafenis en de opstanding van het kruis, hetgeen de zondagswet is.

Petrus bevindt zich in Panium wanneer hij de voorspelling van de vuurballen van Nashville corrigeert, en voordat op het feest der bazuinen de vervulling van de voorspelling wordt uitgebazuind. Hij moet uit profetische noodzaak eerst naar de berg gaan, want de berg ging vooraf aan de triomfantelijke intocht. Voordat Abraham naar de berg ging, werd zijn naam veranderd, en de naam van Petrus werd in Panium veranderd, voordat hij naar de berg ging. De berg is Petrus' beproeving vóórdat de voorspelling van de vuurballen van Nashville wordt vervuld. De vervulling is de derde en lakmoesproef waarin het karakter zich openbaart als óf vreugde óf schaamte.

De lijn van 457 v.Chr. eindigt tussen Raphia en Panium; het verbond van Genesis hoofdstuk zeventien valt samen met Raphia, en het verbond van Mattheüs zestien valt samen met Panium. Vanuit Panium gaat Petrus naar de berg, zoals Abraham ging tot het offer van Izak. De berg van Petrus' lijn valt samen met de berg uit Abrahams tijd.

Abrahams wegmarkering bestond uit drie dagen. Bij de triomfantelijke intocht werden twee discipelen uitgezonden om een ezelin te halen om Christus te dragen, en in Abrahams lijn begint zijn driedaagse reis met de keuze van twee knechten en een ezel om het hout te dragen voor het offer van Izak. Petrus' reis van acht of zes dagen naar de berg was voor Abraham drie dagen. Petrus in Panium bevindt zich vóór de berg en vóór het losmaken van de ezelin waarmee de intocht in Jeruzalem begint; daar begonnen ook Abrahams drie dagen. Bij de triomfantelijke intocht hield Christus stil op de Olijfberg en weende over Jeruzalem, en markeerde aldus de afsluiting van de verbondsrelatie tussen God en het oude, letterlijke Israël. De berg van Petrus ligt vóór de triomfantelijke intocht; de berg van Christus tijdens de triomfantelijke intocht; en de berg van Abraham bij de afsluiting van de intocht.

2026 zijn de tussentijdse verkiezingen waarin het tweehonderdvijftigste jaar van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie zijn glorieuze heerschappij viert. Die viering als een profetisch middelpunt stemt overeen met Antiochus de Grote in 207 v.Chr., het middelpunt tussen Raphia en Panium dat het einde markeert van de tweehonderdvijftig jaar vanaf 457 v.Chr.

Terwijl wij de vier lijnen beschouwen die bestaan uit de hoofdstukken elf tot en met hoofdstuk tweeëntwintig, welke tot dusver zijn ontzegeld, (misschien zijn er nog andere voorbeelden) richten wij ons nu op die hoofdstukken in The Desire of Ages. Hoofdstuk elf is De Doop, en hoofdstuk

tweeëntwintig is Gevangenschap en Dood van Johannes. Johannes staat aan het begin en aan het einde, en hoofdstuk zeventien, het middelste hoofdstuk, is Nicodemus.

> „Nicodemus was tot de Heere gekomen in de gedachte met Hem in gesprek te treden, maar Jezus legde de grondbeginselen van de waarheid bloot. Hij zei tot Nicodemus: Niet zozeer theoretische kennis hebt u nodig als wel geestelijke wedergeboorte. U behoeft niet dat uw nieuwsgierigheid wordt bevredigd, maar dat u een nieuw hart ontvangt. U moet een nieuw leven van boven ontvangen, voordat u hemelse dingen kunt waarderen. Totdat deze verandering plaatsvindt, waardoor alle dingen nieuw worden, zal het u geen zaligmakend nut doen met Mij over Mijn gezag of Mijn zending te spreken.
>
> "Nicodemus had de prediking van Johannes de Doper gehoord over bekering en doop, waarbij hij het volk wees op Eén die met de Heilige Geest zou dopen. Hijzelf had gevoeld dat er onder de Joden een gebrek aan geestelijkheid was, dat zij in grote mate werden beheerst door bekrompenheid en wereldse eerzucht. Hij had bij de komst van de Messias op een betere toestand gehoopt. Toch had de hartdoorzoekende boodschap van de Doper in hem geen overtuiging van zonde teweeggebracht. Hij was een strikte Farizeeër en stelde er trots in op zijn goede werken. Hij stond algemeen in aanzien om zijn weldadigheid en zijn vrijgevigheid in het ondersteunen van de tempeldienst, en hij voelde zich verzekerd van Gods gunst. Hij schrok terug voor de gedachte aan een koninkrijk dat te rein was om hem in zijn tegenwoordige toestand te kunnen zien." The Desire of Ages, 171.

Het middelpunt in De Wens der Eeuwen wordt gevonden in de lijn van Nicodemus, die de laatste roep tot het adventisme vertegenwoordigt in de lijn van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend. Hij vertegenwoordigt een klasse die de boodschap van de voorloper van Christus hoorde, maar die zich niet bewust was van haar Laodiceese toestand.

> „In het gesprek met Nicodemus ontvouwde Jezus het verlossingsplan en Zijn zending tot de wereld. In geen van Zijn latere toespraken heeft Hij zo volledig, stap voor stap, het werk uiteengezet dat in de harten van allen die het koninkrijk der hemelen zouden beërven, verricht moest worden. Reeds aan het allereerste begin van Zijn bediening opende Hij de waarheid voor een lid van het Sanhedrin, voor de geest die het meest ontvankelijk was, en voor een aangestelde leraar van het volk. Maar de leiders van Israël verwelkomden het licht niet. Nicodemus verborg de waarheid in zijn hart, en gedurende drie jaren was er weinig zichtbaar vrucht." The Desire of Ages, 176.

De boodschap van Johannes en zijn doop van Christus vertegenwoordigden de boodschap van de eerste engel om God te vrezen. De boodschap van Johannes was de Laodiceaanse boodschap van rechtvaardiging door het geloof, en die boodschap werd bekrachtigd bij de doop van Christus, evenals de boodschap van Jones en Waggoner de boodschap aan Laodicea was in 1888. De doop van Christus en 1888 stelden typologisch de aankomst voor van de boodschap aan Laodicea op 11 september, die eindigt op het middelpunt tussen Raphia en Panium.

Nicodemus betekent „overwinning van het volk", en rechtvaardiging door het geloof is de verzegelende boodschap die aankwam met de boodschap van Johannes, bekrachtigd werd bij de doop en gedefinieerd werd door Nicodemus' nachtelijke ontmoeting met Christus. Hoofdstuk

tweeëntwintig beschrijft hoe de dood van Johannes bij zijn discipelen een erkenning teweegbracht van het banier dat zou worden opgericht en alle mensen tot Zich zou trekken. De doop was zowel 9/11 als 18 juli 2020 tot en met 31 december 2023, want de doop beeldt de dood uit (2020), de begrafenis (drie en een halve dag) en de opstanding (31 december 2023). Vervolgens de nachtelijke ontmoeting, waarin de overwinning van het volk wordt uitgebeeld als wedergeboren worden, vanuit de blindheid van Laodicea tot het twintig-twintig-zicht van een Filadelfiër. Daarna worden de werken van Christus voorgesteld als het oprichten van het banier.

Voor Abraham stemmen de werken van Christus in de lijn van Johannes overeen met het offer van Isaak. Voor Petrus eindigt de lijn te Caesarea aan de zee, Caesarea Maritima, op het negende uur, waar het kruis alle mensen roept tot de overwinning van de rechtvaardiging door het geloof, hetgeen de boodschap van de derde engel is. De boodschap van de derde engel is de boodschap van de derde wee van de islam, die op 11 september kwam in Bileams eerste ontmoeting met de ezelin van de islam, vervolgens een verdubbeling van slagen tegen het letterlijke heerlijke land op 7 oktober 2023, en daarna de tweede slag te Nashville terwijl Bileam de ezelin van de islam door de wijngaarden van het oude letterlijke en moderne geestelijke heerlijke land voert. De derde slag is de aardbeving van de spoedig komende zondagswet. Daar wordt Isaak geofferd, daar hoorden en zagen de discipelen van Johannes, een symbool van de grote schare aan wie de witte klederen van het martelaarschap gegeven worden, de werken van de banier. De middelpunten van Genesis, Mattheüs en The Desire of Ages duiden op de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend en de roeping van de heidenen.

De uitleg die Christus aan Nicodemus gaf, was het werk van de wind, hoewel zijn werking onzichtbaar is.

> ‘Nicodemus was nog steeds in verwarring, en Jezus gebruikte de wind om Zijn bedoeling te verduidelijken: “De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij kunt niet zeggen vanwaar hij komt en waarheen hij gaat; zo is een ieder die uit de Geest geboren is.”’
>
> „De wind wordt gehoord tussen de takken van de bomen, terwijl hij de bladeren en bloemen doet ruisen; toch is hij onzichtbaar, en niemand weet vanwaar hij komt of waarheen hij gaat. Zo is het met het werk van de Heilige Geest op het hart. Het kan evenmin worden verklaard als de bewegingen van de wind. Iemand is misschien niet in staat het exacte tijdstip of de precieze plaats aan te wijzen, of alle omstandigheden in het proces van bekering na te gaan; maar dit bewijst niet dat hij onbekeerd is. Door een werking die even onzichtbaar is als de wind, werkt Christus voortdurend op het hart. Langzamerhand, misschien onbewust voor degene die haar ontvangt, worden indrukken gewekt die ertoe strekken de ziel tot Christus te trekken. Deze kunnen worden ontvangen door over Hem te mediteren, door de Schriften te lezen, of door het woord te horen uit de mond van de levende prediker. Plotseling, wanneer de Geest met een directere oproep komt, geeft de ziel zich blijmoedig over aan Jezus. Door velen wordt dit een plotselinge bekering genoemd; maar het is het resultaat van een langdurig lokken door de Geest van God,—een geduldig, langdurig proces.
>
> “Hoewel de wind zelf onzichtbaar is, brengt hij gevolgen teweeg die men ziet en voelt. Zo zal ook het werk van de Geest op de ziel zich openbaren in elke daad van hem die Zijn

> zaligmakende kracht heeft ondervonden. Wanneer de Geest van God bezit neemt van het hart, verandert Hij het leven. Zondige gedachten worden weggedaan, boze daden worden afgezworen; liefde, nederigheid en vrede nemen de plaats in van toorn, afgunst en twist. Blijdschap neemt de plaats in van droefheid, en het gelaat weerspiegelt het licht van de hemel. Niemand ziet de hand die de last opheft, noch aanschouwt men het licht dat neerdaalt uit de voorhoven hierboven. De zegen komt wanneer de ziel zich door het geloof aan God overgeeft. Dan schept die kracht, die geen menselijk oog kan zien, een nieuw wezen naar het beeld van God." De Wens der Eeuwen, 172, 173.

Op 11 september begon de late regen te sprenkelen. Op 11 september kwam de islam, in de Bijbelse profetie voorgesteld als de „oostenwind", op het toneel juist toen de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend een aanvang nam. De late regen, die een boodschap is, voorgesteld als de „gouden olie" die neerdaalt uit Zacharia's twee gouden pijpen, begon de roeping van Laodicese Zevende-dags Adventisten tot bekering. De wind van de Heilige Geest begon zijn werk om alle geschreven dingen te onderwijzen en gebruikte de boodschap van Jeremia's oude paden om tot de harten van blinde Laodicenzen te spreken. Het werk van de Heilige Geest, zoals het aan Nicodemus werd voorgesteld, verklaarde nader het „stap voor stap" „werk dat noodzakelijk in de harten van allen gedaan moet worden die het koninkrijk der hemelen willen beërven." Het proces werd door Christus vergeleken met het werk van de wind, en het proces vindt plaats gedurende de periode van de „oostenwind", die op 11 september opkwam. Jesaja behandelt dezezelfde periode in termen van de stormwind.

> Met mate, wanneer Gij haar doet uitschieten, zult Gij met haar twisten; Hij houdt Zijn harde wind in op de dag van de oostenwind. Daarom zal hierdoor de ongerechtigheid van Jakob verzoend worden; en dit is al de vrucht van het wegnemen van zijn zonde: wanneer hij al de stenen van het altaar maakt als kalkstenen die in stukken geslagen zijn, zullen de gewijde palen en de beelden niet overeind blijven. Jesaja 27:8, 9.

Alle profeten stemmen in de laatste dagen met elkaar overeen, en Jesaja's „hevige wind" is Johannes' winden van strijd, die tijdens de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend in bedwang worden gehouden. Jesaja's hevige wind is de oostenwind die in Jesaja's getuigenis „gestuit" wordt en in dat van Johannes in bedwang wordt gehouden. Johannes' winden van strijd worden tegengehouden terwijl Gods volk wordt verzegeld, en Jesaja's oostenwind wordt aangeduid als de periode waarin „de ongerechtigheid van Jakob" wordt „weggenomen". Het Hebreeuwse woord voor „weggenomen" betekent verzoend. Johannes' verzegeling is dezelfde als in Ezechiël hoofdstuk negen en is dezelfde als de wegneming van Jakobs ongerechtigheid. De engel die door Jeruzalem trekt en een merkteken aanbrengt op hen die zuchten en roepen, is de engel die uit het „oosten" opkomt.

> En daarna zag ik vier engelen staan op de vier hoeken der aarde, die de vier winden der aarde vasthielden, opdat de wind niet zou waaien over de aarde, noch over de zee, noch over enige boom. En ik zag een andere engel opkomen van het oosten, hebbende het zegel van de levende God; en hij riep met luide stem tot de vier engelen, aan wie het gegeven was de aarde en de zee te beschadigen, zeggende: Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, totdat wij de dienstknechten van onze God aan hun voorhoofden verzegeld hebben. Openbaring 7:1–3.

De engel is Christus, en Hij voer op aan het einde van veertig dagen waarin Hij de discipelen van aangezicht tot aangezicht onderwees in het pinksterseizoen; en Hij vaart op ten tijde van het feest der bazuinen in Leviticus drieëntwintig, aan het einde van de dertig dagen van onderricht van aangezicht tot aangezicht met de priesters, die door het getal dertig worden voorgesteld.

2026 zijn de tussentijdse verkiezingen, en de verkiezingen zijn reeds bevestigd als profetische wegmarkeringen. Zonder dat de Democraten de verkiezing van 2020 hadden gestolen, zou Trump het raadsel van Rome niet hebben vervuld. Het raadsel van Rome is dat het de achtste is en uit de zeven voortkomt. Dat raadsel identificeert Trump als de vertegenwoordiger van het beeld van het beest, die steeds als achtste opkomt en toch uit de zeven is. In Daniël zeven moesten drie van de tien horens van het heidense Rome worden weggenomen opdat de kleine hoorn zou opkomen. Daar kwam het pauselijke Rome op als de achtste te midden van zeven andere horens, en toch kwam het voort uit het heidense Rome, want het moest uit de zeven zijn. In Daniël acht werd het Medo-Perzische rijk voorgesteld door twee horens, daarna was Griekenland één enkele hoorn, die, toen zij gebroken werd, vier horens voortbracht; aldus zijn er vóór de komst van Rome zeven horens geweest, en de kleine hoorn van Rome is de achtste. Er zijn andere getuigenissen van het feit dat Rome steeds als achtste opkomt en uit de zeven is, maar het voornaamste referentiepunt van het raadsel is Openbaring hoofdstuk zeventien.

> En hier is het verstand dat wijsheid heeft. De zeven koppen zijn zeven bergen, waarop de vrouw zit. En het zijn zeven koningen: vijf zijn gevallen, en één is er, en de andere is nog niet gekomen; en wanneer hij komt, moet hij een korte tijd blijven. En het beest dat was en niet is, ook hij is de achtste, en is uit de zeven, en gaat ten verderve. Openbaring 17:9–11.

De gestolen verkiezing van 2020 wees een verkiezing aan als een profetisch wegmerk. Een tweede getuige van dit feit is te vinden bij president Carter. Reagan was de eerste van de presidenten die ertoe leiden dat Trump de achtste is, die uit de zeven is, daar hij een beeld van Rome vormt. Reagan was de eerste in de reeks van acht presidenten sinds de tijd van het einde in 1989. 1989 werd vervuld in Daniël elf, verzen één tot en met vier, en het stelt het getuigenis van de rijkste president voor. Reagan werd voorafgegaan door de slechtste president uit de geschiedenis tot op dat moment. Carter verliet zijn ambt met een crisis van de islam die onopgelost bleef. Zevenenveertig jaar later is Trump thans bezig het probleem op te lossen dat door de Democraat Carter aan Reagan werd nagelaten. Omdat de eerste en alfa, Reagan, een Republikein was die een Republikein aan het einde en de omega typeerde, moest ook Trump een crisis van de islam erven die door de voorgaande Democratische president was gecreëerd, die uit profetische noodzaak de slechtste president uit de geschiedenis tot op dat moment moest zijn. Obama vervulde uiteraard al die profetische kenmerken, en Biden eveneens. Opdat Reagan de laatste zou typeren, moest hij niet alleen de achtste, maar ook de zesde typeren. Daarbij moest de Leeuw uit de stam van Juda de verkiezingen beheersen om een opeenvolging van mislukte presidentschappen veilig te stellen die in beide gevallen aan Trump voorafgingen. De verkiezingen zijn een profetisch wegmerk, en 2026 zijn de tussentijdse verkiezingen voor de president die de achtste is, die uit de zeven is.

De tijdlijn van tweehonderdvijftig jaar van de Verenigde Staten begon in 1776 en culmineert in 2026. De tijdlijn van tweehonderdvijftig jaar vanaf 457 v.Chr. culmineerde in 207 v.Chr., tussen de

verzen elf en vijftien, de veldslagen van Raphia en Panium. Raphia is profetisch verbonden met het verbond van de besnijdenis in Genesis zeventien, en Panium is profetisch verbonden met het verbond van de honderdvierenveertigduizend in Mattheüs zestien. 2026 komt overeen met 207 v.Chr., tussen de verzen elf en vijftien — tussen Raphia en Panium, wat ook ligt tussen Gods eerste verbond met een uitverkoren volk en Gods laatste verbond met een uitverkoren volk.

De lijnen van tweehonderdvijftig jaar die eindigen in het midden van 207 v.Chr. en 2026, komen overeen met de lijn van tweehonderdvijftig jaar van vervolging die begon toen de stad Rome in het jaar 64 in brand stond. Van daar af werden gedurende zeven jaar waarschuwingen voor de komende verwoesting door een vreemde man verkondigd aan de inwoners van Jeruzalem. Toen het jaar zeventig aanbrak en Jeruzalem werd verwoest, werd Gods kerk verstrooid en verbreidden zij het evangelie over de gehele wereld. Op hetzelfde ogenblik dat de gemeente van Efeze de pinksterboodschap van de opstanding verkondigde, begon de vervolging die door de gemeente van Smyrna wordt voorgesteld, want de twee gemeenten moesten uit profetische noodzaak gedurende een tijd parallel verlopen. Paulus was een leider van de profetische gemeente van Efeze, en toch schreef hij over beide geschiedenissen.

> Vervolgingen en verdrukkingen, die mij overkomen zijn te Antiochië, te Ikónium en te Lystra; wat een vervolgingen heb ik verduurd; maar uit die alle heeft de Heere mij verlost. En ook allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden. 2 Timótheüs 3:11, 12.

A.T. Jones duidt de periode van tweehonderdvijftig jaar aan die begint in het jaar 64 en eindigt met het Edict van Milaan in 313. Gedurende die jaren werd de vervolging tegen Gods volk voortgezet door het heidense Rome, maar de boodschap aan de gemeente in Smyrna noemt tien dagen, die de allerergste vervolging van die periode voorstellen.

> Vrees niets van hetgeen gij lijden zult; zie, de duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen, opdat gij beproefd wordt; en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot de dood, en Ik zal u de kroon des levens geven. Openbaring 2:10.

Die periode van vervolging die door keizer Diocletianus wordt voorgesteld, duurde tien jaar, begon in 303 en eindigde in 313, toen keizer Constantijn de Grote regeerde, zoals hij ook zou regeren ten tijde van de eerste zondagwet van 321, en toen hij Rome in 330 in oost en west verdeelde. Het jaar 313 werd profetisch gemarkeerd door het diplomatieke huwelijk te Milaan, toen keizer Constantijn (heerser van het Westen) het huwelijk regelde van zijn halfzuster, Flavia Julia Constantia, met Licinius, de keizer die het oostelijke (of weldra oostelijke) deel van het Romeinse Rijk beheerste. Het huwelijk werd symbolisch beëindigd toen Constantijn het rijk in 330 in oost en west verdeelde.

Nero’s periode van 250 jaar begint met een periode van zeven jaar die aanvangt en eindigt met een belegering die het einde van de wereld voorafschaduwt. Aan het einde van die periode was er een duidelijk onderscheiden tijd van tien jaar van vervolging. De periode begon in de tijd van Efeze, omvatte vervolgens de geschiedenis van Smyrna tot aan Constantijns kerk van compromis, toen in 313 de kerk van Pergamos opkwam.

Die zeventien jaren van 313 tot 330 vinden hun tegenhanger in de geschiedenis van Raphia en Panium, waar de slag van 217 v.Chr. en de slag van 200 v.Chr. door zeventien jaren van elkaar gescheiden zijn. In de slag bij Raphia behaalde Ptolemaeus de overwinning, maar vóór de slag bij Panium zou hij reeds gestorven en verdwenen zijn. Toch regeerde hij zeventien jaar, van 221 v.Chr. tot 204 v.Chr. Drie lijnen van 250 jaar, samengebonden door drie zeventienen, dwingen tot de overweging dat 313 met 2026 overeenstemt.

313 vormde een duidelijke overgang van vervolging naar compromis, en markeert aldus 313 als een symbool van een verandering van profetische aard, die werd voorafgebeeld door de overgang van Smyrna naar Pergamus. De eerste stap werd voorgesteld door een diplomatiek huwelijk dat zeventien jaar later in echtscheiding eindigde. De tweede stap was de eerste zondagswet. De Inspiratie deelt ons mee dat aan de zondagswet een geleidelijk, stap voor stap verlopend proces voorafgaat, dat zondagswetten omvat die voorafgaan aan de zondagswet die wordt omschreven als het u dwingen de zondag te houden en u tevens te vervolgen omdat u Gods sabbat van de zevende dag onderhoudt.

> „Indien de lezer wil begrijpen welke machten in de spoedig komende strijd zullen worden aangewend, dan behoeft hij slechts het verslag na te gaan van de middelen die Rome in vroeger eeuwen voor hetzelfde doel heeft gebruikt. Indien hij wil weten hoe papisten en protestanten, verenigd, zullen handelen tegenover hen die hun dogma's verwerpen, laat hem dan zien welke geest Rome heeft geopenbaard jegens de sabbat en zijn verdedigers.
>
> „Koninklijke edicten, algemene concilies en kerkelijke verordeningen, ondersteund door wereldlijke macht, waren de stappen waardoor het heidense feest zijn ereplaats in de christelijke wereld verkreeg. De eerste openbare maatregel waardoor de zondagsviering werd afgedwongen, was de wet die door Constantijn werd uitgevaardigd. (A.D. 321.) Dit edict vereiste dat stedelingen zouden rusten op 'de eerbiedwaardige dag van de zon', maar stond plattelandsbewoners toe hun landbouwbezigheden voort te zetten. Hoewel het in wezen een heidense verordening was, werd zij door de keizer ten uitvoer gelegd nadat hij het christendom in naam had aanvaard." The Great Controversy, 573, 574.

Het Edict van Milaan in 313 was het „koninklijk edict", waarop „algemene concilies en kerkelijke verordeningen, ondersteund door wereldlijke macht, de stappen waren" volgden. Dit waren opeenvolgende stappen die leidden tot de eerste zondagswet in 321. Een van die stappen bestaat uit „kerkelijke verordeningen", zoals de zondagsviering, „ondersteund door wereldlijke macht". De periode van 1888 wijst op een reeks zondagswetten die door senator Blair in de Senaat werden ingebracht, maar die nooit tot iets leidden; gedurende diezelfde geschiedenis voerden verschillende staten echter door de staat afgedwongen zondagswetten in. Deze twee getuigen wijzen op 313 als een wegmerk waarop „koninklijke edicten", zoals een uitvoerend bevel, een overgang zouden markeren in de geschiedenis van het aardbeest, dat ertoe bestemd is te spreken als een draak.

Wanneer de Verenigde Staten spreken als een draak, eindigen zij als het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, en zij doen dat door hetzelfde te spreken als aan het begin van hun heerschappij als het zesde koninkrijk. In 1798 namen de Verenigde Staten de Alien and Sedition Acts aan, die een voorafschaduwing vormden van de zondagswet. De Alien and Sedition Acts van 1798 waren

de derde van drie stappen die in 1776 begonnen met de Declaration of Independence, gevolgd door de Constitution in 1789. Die drie stappen komen overeen met 313, 321 en 330.

1776, 1789 en 1798 waren alle handelingen die worden omschreven als spreken, want de Inspiratie deelt ons mee dat het "spreken van de natie de handeling van haar wetgevende en rechterlijke autoriteiten is." 313, 321 en 330 zijn alle wegmerken die met Constantijn de Grote verbonden zijn. Het einde van het oude letterlijke Israël, zowel van het noordelijke als van het zuidelijke koninkrijk, wordt gesymboliseerd als een echtscheiding, hetgeen is wat door 330 wordt voorgesteld. Een scheiding tussen oost en west in een huwelijk dat zeventien jaar tevoren begon, bij het huwelijk van het Edict van Milaan. Bij de zondagswet zullen de Verenigde Staten de maat van hun proeftijd hebben volgemaakt en zullen zij van God gescheiden worden wat hun profetische doel betreft, zoals voorafgebeeld door het land vloeiende van melk en honing voor het oude Israël. De Inspiratie zegt dat nationale afval wordt gevolgd door nationale ondergang. Dat geschiedt wanneer God het heerlijke land verstoot, zoals voorgesteld door het jaar 330. Vanaf het huwelijk van 313 tot aan de eerste in een reeks van escalerende zondagswetten in 321 tot aan de scheiding van 330. 1776 komt overeen met 313, en 1789 komt overeen met 321 en 1798 komt overeen met 330.

330 is tevens de vervulling van de 360 jaar sinds de slag bij Actium in 31 v.Chr. Actium was Rome's derde hindernis en is derhalve een voorafschaduwing van de zondagswet, waarin het moderne Rome zijn tweede en derde hindernis overwint. Bij het wegmerk van 330 voegt de slag bij Panium zich bij de slag bij Actium. De slag bij Raphia in 217 v.Chr. correspondeert met de Oekraïense oorlog in 2014; vervolgens lanceerde Trump in 2015 zijn eerste presidentiële campagne; in 2020 werden beide horens van het beest uit de aarde gedood; in 2023 werden zij beide opgewekt. In 2024 begon de beproeving van de fundamenten en in 2025 werd het profetische verbond van de achtste president en zijn pauselijke tegenhanger gemarkeerd door hun wederzijdse inauguraties.

Wij zullen deze zaken in het volgende artikel voortzetten.